

Adrian Christescu s-a născut în 1968 la Târgu Mureș.

A absolvit Liceul „Alexandru Papiu Ilarian” (1986), a urmat cursurile Facultății de Hidrotehnică din Iași (1988-1993) și pe cele ale Facultății de Drept din cadrul Universității „Mihail Kogălniceanu” (2004-2008).

Din 1992 a lucrat în vânzări pentru diverse societăți comerciale, iar în prezent este managerul propriilor sale companii. A colaborat în calitate de editorialist la *Ziua de Iași* (2006-2007), după care și-a continuat activitatea publicistică pe blogul personal. Volumul său *Trofeul* (povestiri, 2011) a primit premiul pentru debut în proză la Salonul Internațional de Carte din Iași. Este autorul romanului-thriller *Destinul lupului singuratic* (cea mai vândută carte a editurii Adenium în 2015), al volumului de teatru *Dragoste și spațiu locativ* (Adenium, 2017) și a tradus din limba maghiară *Orașul visurilor* de Ildikó Judith Jung.

© 2020 by Editura Lebăda Neagră

Această carte este protejată de legile copyrightului. Reproducerea, multiplicarea, punerea la dispoziția publică, precum și alte fapte similare efectuate fără permisiunea deținătorului copyrightului constituie încălcări legislative cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc în conformitate cu legile în vigoare.

www.blackswanpublishing.ro

Editura Lebăda Neagră

Iași, B-dul Chimiei nr. 2, bl. C1, et. 2, ap. 22, 700391

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CHRISTESCU, ADRIAN

Hotelul amintirilor / Adrian Christescu. - Iași : Lebăda neagră, 2020

ISBN 978-606-94971-5-9

821.135.1

ADRIAN CHRISTESCU

Hotelul amintirilor

Lebăda Neagră

Iași, 2020

Cuprins

<i>Prefață</i>	9
O amintire bizară	13
33 de bilete	34
Trofeul	56
Ceea ce vezi tu nu e adevărat!	94
Mă cheamă Toby	123
Hotelul amintirilor	139
Cu moartea pre moarte călcând... ..	166
O zi de armată, o seară de Crăciun	186
Torțe în întuneric	205
Tranzacție la ușa frigiderului	236
Poveste de iarnă	247

Până la urmă, rostul marinarului este să ducă încărcătura în port, și nu să-și dea cu părerea referitor la utilitatea mărfii. Depun o parte dintre ele acum în fața cititorului pentru ca acesta să își ia în serios rolul de vameș al poveștilor mele.

Autorul

O amintire bizară

Dimineța, m-am trezit în zgomot de ploaie. Picăturile grele cădeau pe geamul dormitorului meu, aflat la mansardă, într-un răpăit constant, uneori accelerat de palele de vânt care se strecurau printre foile de tablă ale acoperișului. Inevitabilul se produsese, căci dimineța de septembrie venise trăgând toamna după ea. Încă din copilărie îmi plăcea să mă bucur de căldura și confortul patului atunci când afară stăpâneau întunericul, ploaia și vântul. Atunci, nu puteam să mă bucur prea mult de aceste momente pentru că trebuia să mă ridic din pat și să plec la școală. Și, ca un făcut, în copilăria mea, toamna nu venea niciodată la sfârșit de săptămână.

Acum însă, de copilărie mă leagă doar amintirile, iar astăzi începe weekendul. Pot să stau în pat și să lenevesc după poftă. M-am așezat în fotoliu și, când am luat în mână cartea pe care o citeam, a căzut o fotografie pe care o pusesem ieri ca semn de carte. O scosesem dintr-un sertar, la nimereală, fără să o privesc, însă de data asta am studiat-o cu atenție. În lumina strălucitoare a soarelui reflectat de apa calmă a Mării Egee, în poză apărea golful Vahti cu plajele sale înguste și albe. Mi-am adus aminte de momentul în care o făcusem.

Respect Eram sus, pe șoseaua care lega fermecătorul golf de restul lumii, astă-vară, în timpul unei excursii către Kastro. Opriserăm pentru un moment într-o parcare înghesuită printre stânci. La vederea panoramei, izbucniserăm în exclamații de admirație. Amintirile mi-au revenit în forță. Mai ales cea referitoare la Costa...

După un somn agitat, m-am trezit cu un gust persistent de cocleală. Cam confuz – mahmureală ca lumea, ce mai – mi-au trebuit câteva zeci de secunde să realizez că nu mă aflu în confortabilul meu pat de la Iași, ci în cel auster, din cabina vasului nostru, ancorat lângă insula Syfnos, în Arhipelagul Ciclade.

Cu o seară înainte, când am plecat de la taverna Anastasiei, eram, recunosc, „cam obosit” și nu mi-a fost ușor să ajung în cabină. Ambarcațiunea noastră se legăna ușor când am ajuns, asta însemnând că pe mare, nu de mult, fusese un pui de furtună, iar golful Vahti, unde amarasem cu o zi înainte, oricât ar fi fost de primitiv, nu putea să se închidă complet în fața valurilor furioase din larg. Am pășit cu grijă pe scândura îngustă lăsată pe mal și când am ajuns pe dunetă, am dat de George și Aron stând pe banchete. Primul, în calitate de *skipper* (căpitanul-pilot al navei), mai avea un rost pe punte, dar cel de-al doilea?! E greu de explicat – sau nu?! – de ce nu se afla în cabina lui.

An de an, câțiva pasionați facem câte o „feciorească” pe un velier, iar aventurile trăite vreme de o săptămână ne oferă subiecte de discuție pentru tot restul anului. Acum venise rândul Greciei, mai exact insulelor din Ciclade,

după ce în anii trecuți fuseseră bifate coasta amalfitană și Balearele. Oameni de diverse profesii, din afaceri sau administrație, având în general profesii liberale, se întâlnesc pe astfel de nave o dată pe an și fraternizează cu entuziasmul colegilor de liceu care se revăd la intervale rotunde de timp. Cu cei de pe barca ta e limpede că te vezi mai des, unii îți sunt vecini, alții, chiar prieteni apropiați, ba chiar, de la o vreme, au început să se aducă asociații în afaceri. Ceilalți însă... pot fi numiți camarazi de „unică folosință” anuală. Sper să nu supăr pe cineva... La început, plecasem cu un velier și ne știam cu toții; astăzi, când pornim din același port cu cinci ambarcațiuni și umplem un avion numai cu marinari de strânsură, e mai greu...

Ieri după-amiază, mergeam dinspre Mykonos spre Syfnos și căutam un motiv să debarcăm cât de repede. Motivul era simplu: aveam cu toții chef de scăldat și hotărâsem să facem baia rituală în Egee. Am ales al doilea golf cum veneam dinspre Vest. Primul era pustiu, iar cel de-al doilea arăta promițător și, argument forte, ce punctase decisiv, eram sătui de mersul „la motor”, întrucât acum, după două zile în care ne bucurasem din plin de vânt, ne târam ca un șlep obosit pe-o mare moartă.

Pornind de la cele două culmi stâncoase ce străjuiau intrarea în golf, apa verde a Egeei se colora către mal într-un turcoaz translucid. Pe coastele abrupte ale stâncilor din jur, clădirile albe din calcar coborau de pe culmi până în apa ce clipoceia printre rocile acoperite de scoici. Căsuțele strălucitoare erau aruncate ici-colo într-o dezordine încântătoare și încadrau o plajă largă și adâncă, în centrul căreia

cârciumi pitorești (bine cunoscutele *taverne*) își spălau terasele în valurile cuminți.

După ce am coborât din dinghi – barca de cauciuc cu motor aflată în dotarea velierului –, am făcut exact doi pași până la o cârciumă. Deși puține, valurile ne-au îngreunat acostarea. În ce mă privește, la primul, m-am dezechilibrat pentru că Ștefan, doar în slip și în apă până la brâu, împingea de zor barca fără să-i pese că eu, cu telefonul și portofelul într-o mână și cu pantofii în cealaltă, voiam să debarc. Am reușit în cele din urmă să arunc telefonul în nisip. Nu însă și portofelul și încălțărilor, pe care le-am botezat în apa de la țarm.

— Aveți vin? am întrebat morocănos, în timp ce îmi ștergeam genunchiul zdrelit.

— *Yes, sir!* a răspuns o puștoaică speriată, venind din bucătărie cu un pansament de tifon.

Pesemne urmărise circumstanțele deloc glorioase în care debarcasem.

— Atunci, adu un litru ca să spălăm rana, i-am zis, refuzând cu un gest hotărât bandajul oferit.

Orice lup de mare știe ca rana exterioară se curăță cu apă de mare, iar suferința internă, cu un pahar generos. În definitiv, prezența pe un velier impune o conduită... Nu mi-a luat mult ca să termin „doctoria”, mai ales că îl aveam alături pe Ștefan, cu care ciocneam destul de des pentru împăcare. Până să cer și a doua carafă, debarcaseră și ceilalți, așa că am putut să ne concentrăm pe activități specifice cum ar fi înotul, hoinăritul în căutarea de locuri și ocupații exotice, precum și un brainstorming strategic centrat pe o carafă cu vin.

A fost o seară frumoasă. Pe cât de modestă era cașcarabeta Anastasiei, pe atât de surprinzătoare a fost prestația gazdelor. Fructe de mare, pește pregătit la mare artă, musaca, friptură de berbecuț, dulciuri și, peste toate, noi, cei nouă meseni, am biruit și cele nouă carafe de vin pe care le-am comandat, în spiritul egalității marinărești. Într-un târziu, am rugat-o pe copilă să ne dea „sentința”. Săraca de ea! Anastasia, vădit încurcată, a ezitat, s-a foit, și-a ros unghiile, afișând un evident zbucium interior, codindu-se să ne avanseze o cifră. Ceea ce ne-a îndreptățit să deducem că se apropia un moment delicat.

— Anastasia, se auzi din bucătărie, le-ai spus că musacaua e din partea casei?

— Da, confirmă ea, reluând a patra oară calculul notei de plată.

— Anastasia, le-ai zis că pepenele e din partea casei?

— Da, șopti ea tremurând ca o frunză.

— Anastasia, le-ai zis că iaurtul cu miere și nuci e tot din partea noastră?

— Da, suspină ea.

— Atunci, pentru numele lui Dumnezeu, dă-le nota de plată!

— *It's too much, daddy*, scăpă ea în engleză, dând glas temerii ce o măcina.

Ori George, căpitanul nostru cu figura sa de lup de mare înțelept, ori eu, invocând nu mai știu ce motiv, am înduplecat-o în cele din urmă să ne prezinte suma finală, pe care a șoptit-o cu un glas tremurător:

— 143 de euro...

Asta însemna undeva la 16 euro consumația pe cap de viață extrem de bine furajată, astfel că un hohot de râs neîncetător zgudui echipajul. I s-au pus în palmă 160 de euro, fapt care a speriat-o și mai tare:

— *It's too much*, îngăimă ea.

— Las', bre, că e ghini, hohoti satisfăcut Viorel, cu inconfundabilul său accent de Chișinău.

Am sărbătorit nota de plată cu o nouă comandă de vin, așa că, pe măsură ce înaintam în noapte, s-au creat toate premisele pentru a mă trezi în halul despre care deja v-am vorbit.

Așadar, am ieșit clătinându-mă pe punte, lăsându-mi colegii să sforăie sub razele de soare blânde, apoi m-am înfipt în prima cafenea, deschisă la nici 50 de metri de barca noastră. Am comandat o cafea dublă de la proprietar, un ciolănos veșted ce părea să se sufoce la fiecare pas făcut, și m-am minunat cum poate cineva să fumeze două țigări până pregătește o cafea. Am băut-o pe îndelete, așteptând până ce au început să apară de sub punte ceilalți. Rând pe rând, veniți parcă de pe galere, inimoșii mei fărtați se proțăpeau pe câte un fotoliu, apoi, suspinând ușurați la mirosul de cafea proaspătă, se lăsau pradă soarelui încă sfios al dimineții.

Un asemenea moment nu trebuie ratat, mi-am zis. Imaginea amicilor eșuați pe terasă ca un cârd de cașaloți merita o poză și o postare pe Facebook, lucru pe care l-am și făcut fără întârziere. Apoi m-am întins și eu în nisip, lăsându-mă toropit de lenea matinală de după cafea.

Bing! Se auzi semnalul unui mesaj pe WhatsApp. Pe ecranul telefonului apăru: „Salut! Din poza postată pe Facebook, văd că sunteți pe Syfnos! Minunat loc! Acolo aș vrea să mă stabilesc dacă nu ar mai trebui să muncesc! Acasă nu am povestit nimic... nimănui. Nu de alta, dar nu aș vrea să fie descoperit de-ai noștri românași, care apoi să-l invadeze! Radu”.

Hopa!... Amicul meu Radu e matinal și nu m-a scăpat din ochi. Nu durează mult și se mai aude un semnal, de data asta însă postarea lui avea o nuanță enigmatică: „Nu trebuie să ratezi Kastro! Când ajungi în orașel, cauți barul Nikos Kavos al lui Costa! Indiferent ce vreți să vizitați voi acolo, locația aceasta este esențială. Întrebi de Costa, el este proprietarul, și comandă o Cuba Libre! Mergi pe mâna mea! Plus că acolo vezi cele mai frumoase apusuri și răsărituri de pe marea Egee!” încheie el mesajul.

Ca să vezi cum circulă ponturile turistice în era informației, mi-am zis eu, încercând să aflu mai multe. I-am mai trimis câteva mesaje, dar nu am mai primit nici un răspuns. M-am lăsat păgubaș după o vreme, dar curiozitatea îmi fusese deja stârnită, astfel că în scurt timp eram la sfat împreună cu ceilalți, planificându-ne deplasarea.

În definitiv, ce puteam face toată ziua în golful acesta? E bună și o baie, o plajă, dar până la urmă ar cam trebui să explorăm cumva insula, ca să rămânem cu ceva în urma călătoriei. Așa că, fără a pierde timpul, într-un ceas, eram cu toții în două taxiuri, urcând culmile abrupte pe șoseaua sinuoasă către Kastro. Ajunși pe creastă, am mai aruncat o privire spre golful strălucitor unde ne lăsasem velierul la ancoră și am pornit către necunoscut.

Respect p După câțiva kilometri de suișuri și coborâșuri pe dealurile stâncoase și aride, după o curbă, am dat brusc de un orășel numit Apollonia. Nu am apucat să vedem prea multe pentru că mergeam, vorba bancului, prea repede și am continuat să rulăm pe șoseaua care sugruma ca un șarpe uriaș grumazul unei stânci ce părea a fi cel mai înalt punct al insulei.

Pe creastă, am oprit taxiurile și am coborât cu telefoanele în mână, cuprinși de frenezia pozelor. Pe o limbă de pământ ce semăna cu o broască țestoasă, pe vârful închipuitei carapace, se găsea o minunăție de așezare de un alb imaculat, contrastând superb cu albastrul Mării Egee. Semăna cu un castel, după cum îi spunea și numele – Kastro –, dar zidurile îi erau alcătuite din căsuțe albe, urcate pe stânci și lipite între ele. Albul copleșitor al orașului brăzdat de alei înguste și trepte abrupte era tulburat ici-colo de câte un tufiș de oleandri sălbatici cocoșați, Dumnezeu știe cum, pe câte un acoperiș.

Ajunși la porți, am lăsat taxiurile și am luat-o ușor pe niște scări tăiate în piatră, ce ocoleau prin dreapta o cârciumă ascunsă de vegetație. Am cotit de două ori urmând culmea, până când ne-am trezit pe o mică terasă săpată în piatră, acoperită de o pergolă din lemn uscat. Am ridicat privirea și, pe peretele din față, lângă un ochi de geam mic și murdar, am dat de o inscripție făcută cu niște litere de tipar caraghioase, pictată parcă de o mână de copil cu un penion: Café bar – Kavos Sunrise.

Niște scaune antice, cu șezut și spătar din frânghie vopsită în roșu și roasă de vreme, dispuse în jurul unei pietre scobite, cu rol de scrumieră, constituiau mobilierul terasei.

În cele două colțuri din capăt, piramide mari cât un stat de om de sticle goale de Havana Club indicau meniul principal. Sporovăind curioși, ne-am chiorât prin geamul soios. Aceleași piramide de sticle goale, e drept, totuși ceva mai mici vegheau atmosfera și în interiorul barului, ai cărui pereți erau acoperiți de afișe cu Fidel Castro și Che Guevara.

Barul nu avea anunțat un orar de funcționare, iar locația părea părăsită, așa că, după ce am tropăit oleacă prin jurul lui, am luat-o ușor la pas. Dacă nu am avut noroc cu barul, măcar cu vizitarea orașului să ne alegem din această călătorie în celălalt capăt al insulei.

Era deja ora prânzului, iar străzile erau pustii. Sunetul pașilor noștri era stins parcă de arșița ce părea să izvorască din piatră albă înșirată de-a lungul micuțului orășel. O jumătate de ceas a fost de ajuns să dăm ocol localității care, în urmă cu trei mii de ani, fusese capitala Cicladelor. Am trecut pe sub bolți strâmte de calcar ce se opinteau să facă legătura între străzile înghesuite și abrupte. De sus, de pe creasta așezării, am admirat biserica albă construită pe o limbă de uscat stâncos și pietrele mari cât un bloc cu trei etaje care ies din apă și despică valurile cu spinările lor albicioase amintind de anticul port. După atâta plimbare prin arșiță, am convenit cu toții că e momentul să ne tragem la umbră, pe care speram să o găsim la taverna zărită la venire.

Pe drumul de întoarcere însă, odată ajunși în dreptul terasei cu barul părăsit, ne-am oprit nedumeriți. O arătare soioasă moșmondea la o frânghie colorată, încercând să refacă unul dintre scaunele răpciugoase. Omul cu pricina părea venit dintr-un vis urât. Era mic și slab ca o așchie,

cu o barbă albă neîngrijită și o cămașă numai slin, cu nasturi știrbi, vârată în niște nădragi din material de velă, rupt în fund și cu cracii suflecați undeva pe la genunchi.

Măi, să fie, ne-am zis noi. Te pomenești că ăsta o fi proprietarul! Așa că l-am luat tare:

— *Mister Costa, how are you today?*

— *Well!* a mormăit el fără să ridice ochii.

— Păi, pe dumneata te căutam. Adică, mai exact, barul dumitale.

— Barul e închis până la șase după-amiaza, a zis el fără să ridice privirea.

— Mister Costa, i-am încercat coarda sensibilă, am venit tocmai din România ca să îți vizităm barul, niște amici ni l-au descris atât de frumos, iar dumneata nu poți să ne faci o favoare?

Costa ridică privirea și parcă abia atunci ne zări pentru prima oară. Zâmbi cu o gură știrbă și, strângând sfoara, se ridică și deschise larg ușa stabilimentului.

— Câte o Cuba Libre pentru fiecare, bănuiesc, nu?

— *Of course, my friend!* veni răspunsul entuziast din partea grupului.

Nu trecură decât câteva secunde și din bar se revărsă o melodie dată la maxim: *Que viva Fidel!* răsună pe toată valea îndemnul acompaniat de celebrele chitare revoluționare cubaneze. Grupul cârmi dinspre moleșeală spre voie bună; în așteptarea celebrei băuturi, fiecare încercă să-și umple timpul într-un mod cât mai util. Eu m-am gândit că nu ar strica să vizitez barul, dar, pășind înăuntru, mi-am dat seama că nu va fi o încercare ușoară.

Cineva susținea că atuurile esențiale ale Homo sapiens, în comparație cu celelalte specii, au fost imaginația și curiozitatea și trebuie să recunosc că așa este. Altfel, nu aș fi rezistat să trec peste șocul produs de putoarea crâncenă ce te trăsnea în momentul în care te apropiai. Curiozitatea m-a îndemnat să merg mai departe, pentru ca imaginația să poată să se desfășoare. Să pot vedea cu ochii minții apusuri și răsărituri de soare ce au rămas, cu siguranță, în memoria atâtor călători. Odată intrat în această încăpere, unde zeci de pagini de ziare și reviste din întreaga lume lipite pe pereți preamăreau revoluția cubaneză și victoria socialismului în Caraibe, am trăit pentru prima dată sentimentul reîntoarcerii în timp.

Pe nesimțite, o atmosferă ireală s-a înfiripat în jurul nostru: *Sequereimos adelante/ Como junto a ti seguimos/ Y con Fidel te decimos/ Hasta siempre Comandante*. Muzica a fost scara pe care am urcat sau coborât, cine mai știe, și care ne-a dus într-o falie atemporală. Loc magic și nostalgic, în care strigătele entuziaste *Caros companeros/ Viva La Revolucion!* nu păreau deplasate și, în nici un caz, stingherite de paharele înalte, pline-ochi cu Cuba Libre în care plutea o măslină.

Acolo și atunci am conștientizat sentimentul *acela*. Momentul în care știi că această amintire îți va rămâne cu certitudine pentru tot restul vieții; l-am trăit sorbind din pahar și stând rezemat de pragul ce despărțea barul jegos de minunatul chip al Egeei.

Ce ironie! Clipa aceasta, născută din melancolia utopiei eterne a omenirii, am trăit-o pe o terasă cu o panoramă